

Endavant

CiU ja no és capaç de defensar Catalunya

El PSC proposa la creació de 42.000 places d'escola-bressol en sis anys

Entrevista a Antoni Castells, Secretari d'economia del PSC, sobre el finançament autonòmic

Article de Josep Maria Álvarez, secretari general de la UGT de Catalunya, sobre la reforma laboral

Les propostes socialistes per acabar amb els maltractaments i la violència contra les dones

SUMARI

ACTUALITAT	3	Montilla pide al partido un esfuerzo para consolidar nuestra alternativa
ENTREVISTA	4-5	Antoni Castells: "La dependència de CiU respecte el PP fa més necessària una proposta catalana per al finançament"
ACTUALITAT	8	El sí de CiU al Plan Hidrológico demuestra que Pujol es incapaz de defender a Catalunya
ACTUALITAT	9	Zapatero apostó en Barcelona por una España abierta, plural y federal
ACTUALITAT	10-11	La Escola d'Hivern del PSC debatí sobre el futuro de la Europa social
PARLAMENT	14-15	El PSC proposa la creació de 42.000 places públiques d'escola-bressol en sis anys
EUROPA	20-21	Les claus de la greu crisi alimentària que estem vivim a Europa
ENTREVISTA	24	José María Mendiluce

ABRIL 2001
NÚMERO 57

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Acció Política i Electoral del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Coordinador: César Romero

Producció: Jordi Serra

Fotografia: Pepa Álvarez

Correccions: Montse Pallarès

Consell Editorial i Redacció: Vicenç Badenes, Miguel Ángel Escobar, Miquel Iceta, Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Anna Terrón, Dídac Boza, Rocío García, Olga Madrid

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: B-37.364-1987

Redacció: Carrer Nicargua, 75-77, Barcelona 08029

Telèfon 93 495 54 00 **Fax** 93 495 54 26

El portal del PSC facilita correu electrònic a tots els afiliats i afiliades

► Joan Rangel, Secretari d'Organització i Finances del PSC, durant la presentació de la web.

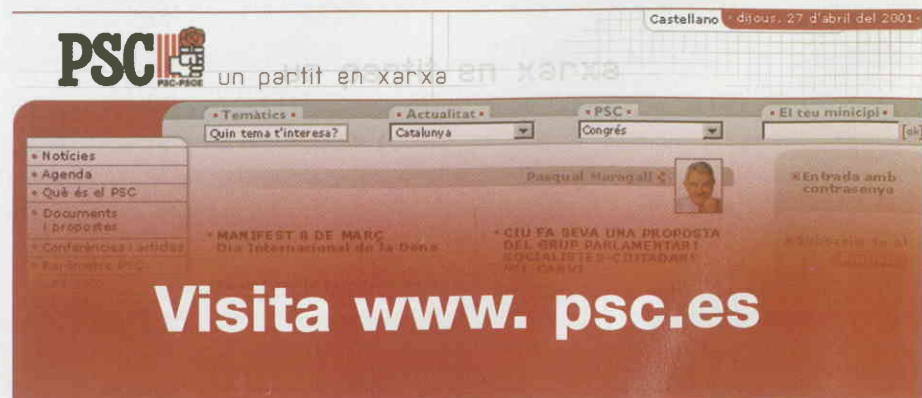
La nova web ja és accessible pel públic en general. Aquesta nova web, a més d'incloure tota la informació generada pel Partit, donarà suport al treball polític quotidià, tal com s'explica al Pla d'Actuació del Mandat 2000-2003, establint àmbits específics, d'accés restringit per clau, reservats a totes aquelles persones que són càrrecs o electes del Partit. L'objectiu és reduir progressivament el volum de documents que cal trametre per correu ordinari, augmentar la rapidesa per tal que els documents puguin ser consultats immediatament a la seva elaboració, i posar en marxa aquells nous mecanismes de participació i debat no presencials que els diferents òrgans del Partit determinin.

Tots els càrrecs, electes i afiliats tindran una adreça personal de correu electrònic. Es tracta d'un correu web, la qual cosa implica que cadascú podrà gestionar el seu correu, connectant a la web del PSC, des de qualsevol ordinador d'arreu que tingui connexió a Internet. Recordeu consultar periòdicament la web: www.psc.es

Com accedir al correu?

Càrrecs i electes (incloent les executives de federació i agrupació, Consells de Federació i Comissions de Control Financer de Federacions, així com els Consells de Districte de Barcelona): ja haureu rebut la comunicació del vostre nom d'usuari per entrar a la web. Si no és així, cal que envieu un correu electrònic a psc@psc.es donant les vostres dades i indicant que us falta l'accés a la web.

Afiliats i afiliades: heu de demanar les vostres claus accedint a la web i clicant en el botó "Entrada amb contrasenya". Necessitareu el vostre DNI i el full que acompanya a aquest exemplar de l'Endavant ja que l'etiqueta postal té un codi al costat de la vostra adreça. Hi ha previst donar accés a les i als simpatitzants d'aquí a un parell de mesos coincidint amb l'enviament del proper número d'aquesta revista.

Visita www.psc.es

Montilla demana al partit un esforç per a consolidar la nostra alternativa

José Montilla va advertir contra els falsos triomfalismes en la darrera sessió del Consell Nacional. Estem a les portes de governar a Catalunya, però la victòria progressista no pot ser conseqüència només de la crisi de CiU, sinó també de proposar alternatives que connectin amb la ciutadania.

► José Montilla durant la presentació de l'informe de gestió al Consell Nacional.

El primer secretari del PSC va advertir al conjunt del Partit de no caure en la temptació de pensar que la derrota de CiU en les pròximes eleccions autonòmiques serà només conseqüència dels seus errors, i també va advertir sobre el perill de "redefinir estratègies cada tres mesos en virtut d'una enquesta o d'un clima polític favorable". Montilla apostà per aprofundir en una línia d'oposició centrada en aquells temes de més repercussió en la societat, com són l'educació i la sanitat públiques, l'ocupació o la seguretat ciutadana. Tot i la paràlisi del Govern i a la cada vegada més evident supeditació de CiU als interessos del PP, la percepció que la ciutadania té sobre l'acció de la Generalitat és encara positiva. Això afegit al probable esgotament de la legislatura catalana ha de fer-nos actuar més com a "oposició i alternativa" i menys des d'un prisma estricta-

José Montilla: "No podem redefinir la nostra estratègia cada tres mesos, en funció d'una enquesta o d'un clima polític favorable"

ment electoral. En la mateixa línia que el primer secretari, Pasqual Maragall exigí també un major esforç per tal d'avançar en els ambiciosos objectius del pla d'implantació territorial i sectorial del Partit.

D'altra banda, el Consell Nacional va aprovar, en l'esmentada sessió, el reglament de les conferències nacionals i la convocatòria de la primera conferència -que parlarà sobre educació, treball i innovació- per als dies 10 i 11 de novembre.

La Conferència Nacional, una novetat sorgida del 9è Congrés

Una de les novetats més importants presents a les resolucions del 9è Congrés del PSC va ser la decisió que el Partit organitzés, de forma anual, un gran debat polític -la conferència nacional- per parlar en profunditat de qüestions d'importància per al país, i contribuir a fixar les posicions dels socialistes i actualitzar el nostre programa. El passat Consell Nacional va començar a donar forma a aquest mandat, amb la convocatòria, per als dies 10 i 11 de novembre, de la Primera Conferència Nacional, dedicada a "educació, innovació i treball", així com amb l'aprovació del seu reglament, document inicial i comitè organitzador. L'objectiu de la Conferència, el responsable polític de la qual és Ernest Maragall, és assegurar una tasca sostinguda d'elaboració teòrica, innovació ideològica i proposta programàtica del Partit, tot permetent la implicació del nombre més alt possible de militants i simpatitzants, responsables institucionals i associatius, col·lectius i entitats, grups de ciutadans i persones individuals. Es tractarà d'un esdeveniment polític nou, que haurà d'anar precedit per un debat en profunditat, alhora que viu i descentralitzat, amb una vessant presencial -on les agrupacions i federacions jugaran un paper fonamental- que es complementarà amb una altra de virtual, a través de la discussió *on-line*, en línia amb l'aplicació de noves tecnologies a la militància i la participació polítiques empresa per la direcció del PSC. L'educació i el treball constitueixen problemàtiques que a tots ens afecten i on tots ens hi juguem molt, i és per això que aquesta primera Conferència reclama la participació activa de tots els membres de la família socialista.

Javier Sánchez

Antoni Castells: “La dependència de CiU respecte el PP fa més necessària una proposta catalana per al finançament”

Antoni Castells és el Secretari d'Economia del PSC i un dels autors de la proposta del PSC per a la revisió del sistema de finançament autonòmic. Doctor en Ciències Econòmiques i Catedràtic d'Hisenda Pública de la UB és sense dubte un dels grans especialistes en la matèria.

► Antoni Castells.

És just i suficient el finançament que rep avui Catalunya?

Nosaltres creiem que cal revisar-ho. El finançament és un dels temes que queden pendents per reformar l'Estat de les autonomies en la línia federal que defensem. El que cal fer ara és tenir una perspectiva global de quin ha de ser el pes i les competències dels diferents nivells de govern i els recursos que necessiten per finançar-les.

Llavors, quin balanç fas de l'acord al que van arribar Pujol i Aznar l'any 1996 arran el famós Pacte del Majestic i que és el model que està vigent fins ara. Ha comportat perjudicis per Catalunya?

Va ser un acord que va néixer amb pecats originals insalvables. El primer és que va ser la moneda de canvi d'una majoria parlamentària al Congrés dels Diputats, de manera que no es va fonamentar en el consens entre les grans forces polítiques, que és el que s'ha de fer en aquests casos per tal de donar estabilitat al model. A banda d'això, un altre error va ser fer dependre el finançament en bona part d'un sol impost, en aquest cas l'IRPE, que en els darrers anys no ha tingut un comportament massa expansiu, i això ha limitat la suficiència financera de les comunitats autònomes. A més, es van introduir tota una sèrie de garanties i cauteles en la cessió d'aquest impost que han desvirtuat la pròpia noció de corres-

“Propugnem que hi hagi un acord entre les forces polítiques catalanes per arribar a una proposta conjunta i negociar-la a Madrid”

ponsabilitat fiscal, de manera que aquest model no ha aconseguit ni la correspondència fiscal ni l'anivellament d'ingressos entre autonomies. Les comunitats autònomes han perdut pes relatiu dins el conjunt d'ingressos que reben les administracions públiques.

Quina és la proposta de revisió que fem des del PSC?

D'entrada considerem que s'han de tenir en compte tres pre-requisits fonamentals. En primer lloc, tenir una visió global del que fan els diferents nivells de govern. En segon lloc, la necessitat d'arribar a un acord el màxim de consensuat, i, en tercer, tenir clar que molts dels problemes que té el model de finançament actual només tenen solució en una perspectiva a mig i llarg plaç. A curt termini és difícil introduir canvis de fons, però amb més temps gairebé totes les qüestions poden ser abordades d'una manera satisfactòria. Això també té una traducció a Catalunya, fet pel qual propugnem una

proposta catalana. Catalunya hauria de fer una proposta conjunta, perquè pel mateix motiu que diem que és una qüestió d'Estat pel conjunt d'Espanya, també podem dir que el finançament és un element fonamental de l'autogovern. Nosaltres propugnem que hi hagi un acord entre les forces polítiques catalanes per arribar a una proposta conjunta i negociar-la a Madrid. I creiem que és encara més necessari donada la situació actual de dependència absoluta de CiU respecte el PP. Estem veient cada dia, tant al Parlament com al Congrés, fins a quin punt CiU es plega davant els interessos del PP.

I en què es concretaria la nostra aposta?

Volem aconseguir conciliar dos grans principis o objectius, el d'autonomia i el d'igualtat. Autonomia vol dir que els ingressos que rep cada comunitat han de provenir, en bona part, dels impostos que paguen els seus ciutadans, és a dir, han de permetre l'exercici de la responsabilitat fiscal, com ja ho fa l'Estat o ho fan els ajuntaments. I igualtat vol dir que els ciutadans de les diferents comunitats han de rebre un nivell de serveis similar amb un esforç similar, i per això s'han d'establir els mecanismes d'anivellament adients que garanteixin aquesta igualtat.

Tot això es concreta en una sèrie de mesures. En primer lloc és necessari augmentar la quantia dels

“Des del PSC, hem fet una proposta de finançament autonòmic vàlida per a tothom, que tant convé a Catalunya com a Andalusia”

recursos destinats a les comunitats autònomes, i més després d'haver estès les competències educatives a totes i amb la previsió que es faci el mateix amb les de sanitat. En segon lloc, el finançament ha de dependre d'una cistella dels impostos que paga la gent a cada territori, que inclogui l'IRPE, l'IVA i els impostos especials, i les comunitats autònomes han de tenir capacitat normativa. En tercer lloc cal anar cap a una administració tributària consorciada i integrada per les diferents administracions implicades. El quart punt és que les subvencions de l'Estat han de garantir la igualtat de recursos entre les comunitats autònomes i que el criteri bàsic de distribució del finançament ha de ser la població, amb les correccions necessàries. Una cinquena qüestió és que, tot respectant el dret de les comunitats forals a tenir sistemes de finançament diferenciats, cal que la resta de comunitats s'aproximin a mig termini

als recursos per habitant de què disposen les forals. Així mateix cal també incorporar la sanitat al finançament amb recursos de caràcter general, transformar el Senat en una autèntica cambra de representació territorial, reforçar els mecanismes de coordinació inter-governamentals,

i, solucionar una qüestió paral·lela al finançament però no menys important, com és garantir el finançament de les infraestructures que Catalunya necessita.

Hi ha contradiccions entre la nostra proposta i la del PSOE?

No, al contrari. D'una banda comptem amb la coordinació que suposa tenir dos companys a l'executiva federal. I jo mateixestic, com a Secretari d'Economia del PSC, en estret i fluid contacte amb el Secretari federal d'Economia, Jordi Sevilla, i els responsables de les diferents comunitats autònomes per parlar d'aquesta qüestió. El PSC estarà molt implicat en el procés de negociació que aviat s'obrirà i podem afirmar que les propostes que es faran des del socialisme espanyol coincideixen amb les del document que hem presentat des del PSC, entre d'altres coses perquè hem fet una proposta vàlida per a tothom, que tant convé a Catalunya, com a Andalusia o a Astúries. A més, estem convençuts que el PSOE jugarà un paper decisiu i positiu en aquest procés negociador, i això serà bo per a Catalunya.

PP i CiU volen aprovar una Llei d'estabilitat pressupostària que imposa el dèficit zero a totes les administracions. Què comportarà això pels ciutadans?

Aquest projecte no respon més que al dogmatisme neo-liberal i centralista del PP, i prova que no funciona és que cap més govern europeu ho ha proposat. El que és greu és que CiU hagi votat a favor d'una norma que perjudica clarament els interessos i l'autonomia de Catalunya i que, donat que prohibeix les administracions endeutar-se per fer inversions, suposarà meys inversió pública i, per tant, menys qualitat de vida per al ciutadà.

Ens sobren les raons contra la reforma laboral

► Josep Maria Álvarez.

El govern ha decidit intervenir en el procés de negociació entre la patronal i els sindicats per imposar el seu model de relacions laborals. De forma autoritària ha posat fi a la cultura del diàleg social. Aquella pluja fina que predicava Aznar s'ha convertit en un veritable xàfec quan s'ha tractat d'impulsar la reforma del mercat de treball. Quan llegim el Reial decret llei podríem pensar que el seu contingut ha estat inspirat pels més durs ideòlegs de la patronal. Hem d'admetre, però, que aquesta coincidència no ha sorprès ningú i menys els sindicats. Les constants ingerències del govern durant el procés de concertació feien preveure aquest desenllaç. Òbviament amb la voluntat d'afavorir els interessos empresaria-

rials per damunt de les necessitats dels treballadors. Entre l'abaratiment generalitzat de l'acomiadament i la reducció de la temporalitat, el govern ha triat la primera opció, sense prendre cap mesura per acabar amb la precarietat. Així es legalitza la forma de contractar que abans es feia de manera fraudulenta. I si bé els empresaris no han volgut abordar la negociació atenent els models europeus més avançats, la veritat és que la responsabilitat última és del govern que és qui legisla. En aquest cas, qui decreta. I no val a dir que en el tràmit parlamentari es podran incorporar modificacions. No té cap sentit aportar esmenes a una llei quan no compartim d'entrada el seu esperit ni la seva lletra innecessària i lesiva per al conjunt del treballadors. Cal, doncs, que expliquem les veritables intencions de la patronal i el govern així com les conseqüències que tindran les mesures que s'aprovaran. Podem començar pel capítol de les anomenades bonificacions. Sota aquesta paraula, aparentment positiva, s'amaga la intenció de reduir les quotes a la Seguretat Social que paguen els empresaris per la contractació de treballadors, tret dels homes entre els 31 i els 45 anys que no faci més de 6 mesos que són a l'atur. I si això no és suficient, també es rebaixa el cost de l'acomiadament. Ara la indemnització per la rescissió d'un contracte temporal és de vuit dies per any. La proposta dels empresaris no era tan dura. Tampoc no poden negar que la reforma ha desproveït de tot el seu sentit el contracte a temps parcial i el de formació. En el primer cas, la virtualitat depenia de la possibilitat de compatibilitzar la feina amb les obligacions familiars o bé amb els estudis. Amb la reforma això és impossible, des del moment en què també es considera contracte a temps parcial aquell que té un minut menys que la jornada completa. L'empresari pot acollir-se a aquesta modalitat i distribuir de la manera que més li convingui i quan li convingui les hores que ha de fer el treballa-

dor. En el cas del contracte de formació, la reforma pren dimensions especialment regressives. Fins ara aquest tipus de contracte era reservat als joves de 16 a 21 anys sense titulació. El Partido Popular afirma cínicament que els beneficiaris d'aquesta modalitat de contracte s'amplien als immigrants i aturats de llarga durada o que estiguin en situació d'exclusió social. A la pràctica, això significa que una persona de 45 anys pot ser contractada amb aquesta modalitat i cobrar el 85% del salari mínim interprofessional (61.302 pessetes), i un cop finalitzat el contracte no tenir dret a percebre la prestació d'atur. I podem continuar amb les hores complementàries. Treballadors i empresaris podien acordar un màxim del 30% més d'hores a la jornada laboral. Aquest percentatge s'ha duplicat i a més l'empresari podrà distribuir aquestes hores avisant només amb sis dies d'antelació. El treballador perdre el dret que tenia a no fer-les. Per acabar-ho d'adobar, aquestes hores ni es consoliden ni es paguen millor. Aquests són alguns exemples que mostren l'abast de la reforma que en cap moment aborda l'elevadíssima temporalitat. No contents amb això, encara amenacen amb flexibilitzar més el mercat de treball amb la derogació de l'anomenada ultractivitat. Que, en plata, pot suposar començar la negociació de cada conveni des del salari mínim interprofessional (72.120 pessetes). Govern i patronal volen incapacitar la negociació col·lectiva per promoure acords individuals entre empresa i treballador. En definitiva, limitar greument la força per reivindicar la millora de les condicions laborals. Qui pot negar que sobren raons?

Josep Maria Álvarez
Secretari General d'UGT Catalunya

Elecciones vascas: hacia un horizonte de futuro

► Mario Onaindía.

Al convocar a las urnas a la ciudadanía vasca, el lehendakari Ibarretxe ha hecho lo único sensato que podía hacer, ya que de esa manera da por terminada una legislatura que pasará a la historia de Euskadi como la del bienio negro. En vísperas de las elecciones de 1998 las fuerzas nacionalistas, con la inestimable colaboración de Izquierda Unida, se sacaron de la chistera la solución ideal del famoso "contencioso vasco": una alianza entre todas las fuerzas políticas y sociales de signo nacionalista conocida como el Acuerdo de Estella que nacía con la vocación de imponerle al gobierno central. Euskadi se dividía en dos comunidades. Mientras los nacionalistas conocían un periodo de esperanza e

ilusión y se entregaban con fruición al entusiasmo de restablecer los puentes entre moderados y radicales poniendo en pie instituciones como Udaltzuta (asamblea de electos nacionalistas) o Batera (plataforma en defensa de los presos vascos), los militantes de partidos constitucionalistas, sometidos a convertirse en una supuesta minoría étnica, eran víctima sistemática de los atentados de la kale borroka, minimizada por Arzalluz, quien la calificaba de "chiquilladas". Así transcurrió el primer año. Por primera vez en veinte años se formó un gobierno vasco nacionalista moderado con el apoyo parlamentario de Euskal Herritarrok. El voto de Josu Ternera hizo lehendakari a Ibarretxe.

El segundo año aun fue mucho más inquietante. Aquel año de ilusión y esperanza había sido utilizado por ETA para reorganizar sus huestes con gente curtida precisamente en la violencia callejera y había robado cuatro toneladas de dinamita en la Bretaña francesa; de manera que cuando la organización terrorista comprobó que el hecho de compartir el modelo totalitario de Euskadi para el PNV no significaba que también estaba de acuerdo en los plazos y en los medios para imponerlo, rompió la tregua. A partir de ese momento se han ido sucediendo los asesinatos a un ritmo desconocido desde mediados de los años ochenta. Lo lógico habría sido que al comprobar que la tregua era una trampa de los terroristas, el lehendakari Ibarretxe rompiera radicalmente con Euskal Herritarrok y presentara una moción de confianza para recomponer la unión de las fuerzas democráticas para afrontar la grave ofensiva terrorista que se avecinaba. Pero no. El partido de Ibarretxe ha persistido en el disimulo, tratando de convencerse de que la vía de Estella llevará a la paz y ha protagonizado uno de los periodos más ominosos de la reciente democracia española, en el que el nacionalismo democrático ha ido bajando escalón a escalón

hasta cotas insospechadas de indignidad. ¡Cómo olvidar el espectáculo de la manifestación en repulsa por el asesinato de Fernando Buesa! O las manifestaciones antidemocráticas con las que nos ha ido sorprendiendo Arzalluz cada dos semanas: "Los no nacionalistas tendrán en Euskadi los mismos derechos que los alemanes en Mallorca", "los que no son partidarios de la soberanía no son vascos", etc. que implica que ya no hay diferencia entre el modelo político de ETA y el del PNV.

Pero estos dos años no han transcurrido en balde. Se ha dejado de hablar cada vez más de partidos "no nacionalistas", esto es, definidos en sentido negativo, y más de "constitucionalistas" a medida que la gente percibía que el problema en Euskadi no se resolvería en términos de paz sino de libertad; y que eran los ciudadanos partidarios del actual sistema democrático quienes eran las víctimas del terrorismo, mientras los nacionalistas miraban hacia otro lado tras cada atentado y criticaban como "crispación" las justas quejas de los ciudadanos amenazados.

Por fin, al convocar al pueblo a las urnas, el lehendakari devuelve la voz y el voto al pueblo vasco a fin de que sea él quien resuelva el problema con su voluntad soberana. La ciudadanía puede decidir entre dos opciones: seguir anclados hasta el infinito en esta absurda situación en que las instituciones democráticas de autogobierno están "ocupadas" por fuerzas que no creen en la democracia y que no ahorran esfuerzos por evitar su consolidación en Euskadi, o reaccionar, recuperar la dignidad y optar por la salida de elegir un gobierno democrático que plantea una lucha resuelta tanto contra los objetivos fascistas y totalitarios de ETA como contra sus métodos terroristas. No me cabe ninguna duda de que la ciudadanía vasca optará por la segunda vía.

Mario Onaindía
Presidente del PSE-EE de Álava

El sí de CiU al Plan Hidrológico demuestra que Pujol es incapaz de defender a Catalunya

Más de 300.000 personas ocuparon el centro de Barcelona el pasado domingo 25 de febrero para exigir la retirada del Plan hidrológico nacional y pedir la elaboración de una nueva propuesta de consenso más respetuosa con el medio ambiente. La respuesta de Pujol no ha podido ser más sumisa y vergonzante: votar a favor de una propuesta que perjudica gravemente los intereses legítimos de Catalunya.

Frente a la propuesta socialista de diálogo y acuerdo en un tema de la relevancia de la política hidrológica, el gobierno del PP ha decidido imponer un Plan hidrológico que responde a un planteamiento obsoleto, que supone una clara amenaza para las *Terres de l'Ebre*, y que pretende enfrentar, de manera irresponsable e innecesaria, a unas comunidades autónomas con otras. La derecha española ha vuelto a apostar por el enfrentamiento y la crispación a través de un proyecto que niega la necesidad de un gran pacto social, político y territorial sobre la cuestión del agua.

El Plan hidrológico del PP pretende enfrentar, de manera irresponsable e innecesaria, a unas comunidades autónomas con otras

Según el diputado y primer secretario del PSC de las *Comarques Tarragonines*, Xavier Sabaté, "CiU se ha superado a sí misma y ha preferido el PP al mandato del pueblo de Catalunya que, a través del Parlament, se pronunció en contra del Plan hidrológico nacional". "Los catalanes -apuntó Sabaté- no se merecen un gobierno esclavo del Partido Popular que pretende aplicar un mal llamado plan que ni es plan, ni es hidrológico, ni es nacional sino un trasvase del Ebro hecho con unos criterios antiguos e irracionales". Con el voto favorable de CiU al plan en el Congreso de los Diputados ha quedado de manifiesto que Pujol "no es

► José Montilla y Joan Coscubiela en la cabecera de la manifestación.

capaz de defender los intereses de Catalunya porque está hipotecado por su pacto con el Partido Popular", según ha declarado el portavoz del PSC, Miquel Iceta. No es pues extraño el mal recibimiento que han tenido tanto Jordi Pujol

como Artur Mas en sus recientes visitas a las comarcas del Ebro. Como bien señaló Pasqual Maragall al finalizar la manifestación de Barcelona, "está muy clara la actitud de la gente, del territorio a favor de la naturaleza".

Cristina Narbona presentó en Tortosa y Barcelona el Plan Hidrológico alternativo del PSOE

► Cristina Narbona.

Cristina Narbona, secretaria federal de Medio Ambiente y Ordenación Territorial del PSOE, estuvo el lunes 26 de marzo en Tortosa y Barcelona para presentar el plan hidrológico nacional alternativo que ella misma ha coordinado. Al mediodía comió, acompañada por Pasqual Maragall, con un centenar de representantes sociales de las *Terres de l'Ebre* y por la tarde dio una conferencia en la sede central del PSC. Narbona destacó la apuesta de los socialistas por una cultura hidráulica más sostenible.

Zapatero apuesta en Barcelona por una España abierta, plural y federal

"La España pendiente" fue el título de la conferencia que José Luis Rodríguez Zapatero dio el pasado jueves 22 de marzo en el auditorio del Círculo Financiero de La Caixa. Ante una nutrida representación de la sociedad civil y del tejido empresarial catalán el secretario general del PSOE criticó el afán centralizador y la falta de visión económica a largo plazo del "matrimonio" CiU -PP.

► Rodríguez Zapatero gustó a la mayoría de asistentes.

No esperéis de mí una visión negativa y catastrofista de España. El PSOE no gobierna pero se responsabiliza, no critica, sino que se compromete y dialoga", con esta declaración de intenciones el líder socialista quiso reafirmar ante la sociedad catalana su compromiso inequívoco con una nueva forma de hacer política. Nuevas maneras que tienen como elemento esencial una visión diferente del país, que defiende una "España plural, abierta y dialogante" frente a la "concepción concéntrica y centralista" que tiene el PP. Esta idea de España está perfectamente en línea con el federalismo que siempre hemos defendido desde el PSC y entronca con la tradición de patriotismo constitucional que ya impulsaron

Zapatero reafirmó su voluntad de seguir ejerciendo una oposición socialmente útil, alejada de la crispación y de la descalificación gratuita

los "regeneracionistas de la Institución Libre de Enseñanza, los liberales o los republicanos de inicio de siglo". Presentado por Isidre Fainé, director general de La Caixa, y ante un público mayoritariamente del mundo de la empresa, el líder socialista aprovechó la ocasión para mostrar las grandes diferencias que hay entre la estrechez de la política económica del PP y las

El líder del PSOE aseguró que cuando él gobierne Barcelona recuperará la centralidad y proyección que el PP le niega

alternativas que proponemos los socialistas. Criticó a Aznar por su falta de visión económica a largo plazo, su incapacidad para impulsar políticas que fomenten la competitividad y por la concentración de todo el poder económico en muy pocas manos. Después de afirmar que "a España le interesa una Barcelona que ejerza el liderazgo", atribuyó al "maridaje" entre CiU y el PP la pérdida de oportunidades económicas que está sufriendo Catalunya, por lo que se comprometió a hacer cuando gobierne "una política de apoyo a la industria catalana" fundamentada en la nueva economía y las tecnologías.

La Escola d'Hivern del PSC debatió sobre el futuro de la Europa social

Más de 400 personas acudieron a la 26 escuela de formación del PSC, que tuvo lugar los días 17 y 18 de marzo en Tarragona, para hablar, tal como dijo José Montilla, sobre "aquellos temas que sustentan nuestra acción política cotidiana". Las cuestiones clave para el futuro de los europeos como son la globalización, la nueva economía, la inmigración o el trabajo como elemento de cohesión social.

► Josep Borrell y Pasqual Maragall durante el acto de clausura.

En esta edición de la escuela de invierno del PSC se hizo un análisis de la evolución del sistema de protección social en el contexto de la construcción europea, la globalización económica y la innovación tecnológica. Hubo en total cuatro mesas redondas que contaron con la participación de destacados expertos en cada tema: la sociedad europea frente a la globalización económica y la innovación tecnológica; la evolución demográfica, envejecimiento, inmigración y salud; la inmigración; y, el trabajo como factor de producción y elemento de integración social. Participaron como ponentes, entre otros, los secretarios generales de UGT y de CCOO de Catalunya, Josep Maria Álvarez y Joan Coscubiela respectivamente, el ex-ministro y asesor de la Comisión Europea, Joan Majó, o el catedrático Vicenç Navarro.

El primer secretario del PSC, José Montilla -que abrió las jornadas junto al primer secretario del PSC de la Comarcas de Tarragona, Xavier Sabaté, y el secretario de Prospectiva y Formación del PSC Josep Borrell- señaló

en la inauguración que "para los socialdemócratas europeos, el progreso social no es posible si no se apoya en el crecimiento y la eficacia productiva". "Pero -puntualizó- el progreso económico no es suficiente en sí mismo si olvida y sacrifica la

dimensión social. Esta relación entre lo económico y lo social constituye el núcleo fundamental de la identidad europea y es una referencia en el mundo globalizado". Todo lo contrario de las políticas que el gobierno del PP aplica en España, basadas en un modelo de competitividad económica sustentado en el empleo en precario, en los bajos salarios, en una política fiscal que prima las grandes fortunas y los entramados financieros y en la reducción paulatina de las prestaciones sociales en materias tan delicadas como la salud y la enseñanza, según explicó Montilla.

El presidente del PSC, Pasqual Maragall, aprovechó el acto de clausura para presentar una propuesta encaminada a incentivar la natalidad y asegurar así el mantenimiento del Estado del bienestar: subvencionar a las familias con entre 4.000 y 8.000 pesetas por hijo y mes (hasta que cumplan 16 años) y subvencionar con 200.000 pesetas por alumno y año las plazas de guardería.

José Montilla: "CiU se ha convertido en la federación más disciplinada del PP"

► José Montilla.

El primer secretario del PSC no escatimó críticas a Convergència i Unió, la cual, según dijo, "se ha convertido en la federación del PP más disciplinada de toda España". "Tenemos un gobierno en Catalunya -apuntó Montilla- que no ha hecho absolutamente nada desde las elecciones" y que ha perdido toda capacidad de ser decisivo, "porque quien realmente decide es el Partido Popular". Sobre la gestión de Artur Mas, Montilla aseguró que hasta ahora lo único que ha demostrado es que "no está a la altura de las circunstancias y de las necesidades del país".

Se celebró en l'Hospitalet la Tercera Jornada de la Gent Gran

► C. Martí, C. González, A. Fernández y J. Ferran

Bajo el lema "La gent gran, ciutadans i ciutadanes de ple dret" las sectoriales de Gent Gran y de Servicios Sociales organizaron la Tercera Jornada de la Gent Gran el pasado 3 de febrero en el recinto de la Farga de l'Hospitalet de Llobregat. Más de un millar de personas debatieron sobre las experiencias europeas de apoyo a la dependencia desde un enfoque solidario y sobre el asociacionismo y la participación en el colectivo de la gente mayor. Actuaron como ponentes, entre otros, Ramón Jaúregui, Marina Geli, Inma Moraleda o José Vicente Muñoz.

La JSC organiza unas Mesas de Emancipación Juvenil

La Joventut Socialista de Catalunya celebró los días 30 y 31 de marzo en La Farga de l'Hospitalet una conferencia nacional para debatir, reflexionar y analizar los motivos que hacen retardar la emancipación de la juventud. La conferencia, basada en la experiencia de las Mesas de Emancipación Juvenil de los ayuntamientos progresistas franceses, tuvo dos ejes principales. De un lado, la formación como elemento imprescindible para acceder y mantenerse en un puesto de trabajo. De otro, la necesidad de garantizar una vivienda a precio asequible.

EL PSC impulsa debates sobre los temas de actualidad

► L. Santos, F. Martín y M. Luïssa Ferré.

► Odón Elorza en la Facultad de Económicas.

El PSC es la organización política catalana que más fomenta el debate público sobre los temas de interés social. Los numerosos actos celebrados en los últimos meses así lo atestiguan. Dentro del ciclo de debates de política cultural, la Secretaría de Cultura y Audiovisual del PSC y la Sectorial de Cultura organizaron el 20 de febrero un acto informativo sobre la nueva ley del Institut Català d'Indústries Culturals y sobre la cultura y la administración local. El 22 de febrero la Fundación Rafael Campalans acogió una mesa redonda sobre la globalización organizada por la Sectorial de Política Europea e Internacional y en la que intervinieron Maria Badia, Javier Sánchez, Germà Bel, Rafael Grasa y Raimon Obiols.

La Agrupación Socialista Universitaria celebró el 28 de febrero una mesa redonda en el Aula Magna de la Facultad de Ciencias Económicas y Empresariales de la Universidad de Barcelona para hablar sobre "El pensamiento político de Ernest Lluch frente al conflicto vasco". El alcalde de San Sebastián, Odón Elorza, fue uno de los ponentes, junto al periodista Josep Maria Sòria y el catedrático Antón Costas. Días antes el portavoz socialista en el parlamento vasco, Rodolfo Ares, dio una conferencia sobre la situación política en Euskadi invitado por la agrupación barcelonesa de Sant Martí. Por último, la diputada en el Congreso Francesca Martín habló sobre cooperación el 20 de marzo en la sede central.

Carme Chacón deja la Secretaría de Justicia del PSC

► Carme Chacón.

Carme Chacón ha dejado, desde el pasado Consell Nacional, la Secretaría de Justicia del PSC, que ahora está en manos de Lúcia Santos, que unirá esta nueva responsabilidad a la de la Secretaría de Inmigración y Cooperación. Chacón ha tomado esta opción para poder dedicarse de pleno a su tarea de diputada en el Congreso y de Secretaria de Educación, Universidades, Cultura e Investigación de la ejecutiva federal del PSOE, y a fin de facilitar que otra compañera pueda dedicarse a trabajar por la mejora de la justicia en Catalunya.

J. Clos: "és responsabilitat de l'esquerra fer que prevalguin les idees del diàleg i la convivència"

L'alcalde de Barcelona criticà el Govern del PP per practicar el "neocentralisme i negar la bicapitalitat" en un acte organitzat pel PSC de Barcelona el passat 15 de març a l'Hotel Barceló Sants, davant uns 300 assistents. Entre els presents hi havia Josep Montilla, el primer secretari de la Federació, Antoni Santiburcio, el vice-primer secretari, Joan Ferran, i la pràctica totalitat dels regidors socialistes a l'Ajuntament de Barcelona.

Joan Clos va reivindicar amb fermesa el bagatge polític dels socialistes com a creadors i defensors de l'Estat del benestar i va afirmar que "el nou repte i responsabilitat de l'esquerra és el de no baixar la guàrdia en la defensa d'aquests valors i dels de la convivència". L'alcalde de Barcelona va explicar que, com a president de l'associació mundial de governs locals, constata els problemes que, arreu del món, es plantegen a les grans ciutats al voltant de la convivència i la immigració. En el cas de Barcelona, Clos entén que s'han posat les bases per encarrilar bé aquest repte. "Barcelona no és xenòfoba", va afirmar, "és una ciutat que s'ha fet sempre a partir de l'esforç dels que hi han vingut a viure i a treballar; una ciutat que sempre ha guanyat amb aquestes incorporacions". El president dels socialistes de Barcelona va afirmar que "és responsabilitat nostra, de l'esquerra i del PSC, fer que les idees del diàleg i la convivència prevalguin sobre les contràries". Clos va fer aquesta proclama en contraposició a les polítiques erràtiques en matèria d'immigració que porta a terme el Partit Popular o a aquells que fan declaracions xenòfobes, als quals va suggerir "viatjar i llegir per superar la seva ignorància".

Joan Clos va analitzar la nova situació política espanyola i catalana derivada de la pèrdua d'influència del CiU davant el Govern central amb majoria absoluta del Partit Popular. L'alcalde de Barcelona va afirmar que el PP "practica el neocentralisme obviat el fet que "Espanya està organitzada en un sistema real de bicapitalitat" i va criticar la coincidència política entre el Partit Popular i Convergència i Unió perquè uns i altres es neguen a reconèixer la importància de la Barcelona real, la Barcelona Metropolitana i la Barcelona segona capital de l'Estat. Clos va afirmar que amb la supressió de la Corporació Metropolitana de

► Més de 300 persones van escoltar el discurs de Joan Clos.

Barcelona per decisió política del govern de Convergència i Unió es van voler limitar les possibilitats de creixement de Barcelona. A criteri de l'alcalde, des que el Partit Popular té el govern de l'Estat, ha aparegut un altre element, "la negació de la bicapitalitat". La situació política present porta a una conclusió evident, per a Joan Clos, que "Barcelona no està, ni molt menys, en la llista de prioritats del govern del PP". Tot i aquestes dificultats exteriors, l'alcalde va fer una exposició detallada de les línies estratègiques impulsades pels socialistes des del Govern de Barcelona i que "han estat clarament guanyades davant els ciutadans". En el capítol de les infraestructures: una visió més ambiciosa de l'aeroport de Barcelona i del Tren d'Alta Velocitat, amb la clara insistència municipal en que es faci realitat la connexió aeroport-estació de la Sagrera-França. En el camp del transport públic metropolità l'aprovació del nou pla d'infraestructures que l'Ajuntament de Barcelona i la resta de municipis metropolitans han defensat contundentment en el sí de l'ATM (Autoritat del Transport Metropolità). Un altre capítol guanyat, des del punt de vista

d'explicació als ciutadans és, segons Joan Clos, el de la realitat metropolitana. Va insistir en la necessitat del reconeixement polític d'aquest fet, per donar als municipis metropolitans la possibilitat d'organitzar-se millor, aprofitar millor els seus recursos, competir i cooperar amb les altres grans realitats urbanes europees. Clos es va referir al Fòrum Universal de les Cultures de l'any 2004 com "el gran projecte cultural de la Regió Metropolitana de Barcelona". Davant dels nous reptes relacionats amb la immigració i la convivència intercultural "ara queda més evident que mai, que el tema que vam escollir per al Fòrum 2004 encerta plenament en la diana dels desafiaments que tenim". Amb els regidors socialistes entre els assistents a l'acte, l'alcalde va recordar els compromisos de l'exitosa campanya de les eleccions municipals de 1999 i que són també els objectius del mandat: en primer lloc la qualitat urbana, "que tots els racons de la ciutat tinguin la qualitat mitjana de Barcelona", va dir i va destacar els esforços que, en aquest sentit s'estan fent des de cadascun dels deu districtes.

Didac Boza

► Teresa Cunillera.

Aznar, entre la ineficàcia i la prepotència

La utilització abusiva de la majoria absoluta que està fent el PP en el Congrés dels Diputats demostra clarament la falsedat en les seves manifestacions del passat, evidentment quan estaven a l'oposició. Dia rera dia, l'apisonadora popular, acompanyada sempre dels seus socis de Convergència i Unió, arrabassa el debat parlamentari i es nega a considerar qualsevol suggeriment i proposta de l'oposició.

"L'apisonadora popular, acompanyada sempre de CiU, arrabassa el debat parlamentari i es nega a considerar qualsevol proposta de l'oposició"

Així ha estat en els temes de la seguretat alimentària dels espanyols, les vaques boges, la llet fraudulenta, tot i que al final s'hagi hagut de pactar la nova Llei de creació de l'Agència que haurà de vetllar per aquesta seguretat, en base a la proposta dels socialistes. No han volgut escoltar les demandes de tancament de fronteres al comerç de bestiar que pogués estar afectat de la glosopeda que els ha dut a fer el ridícul amb les mesures preses sempre tard i malament, tot i que les demandes socialistes van avalades per tots els sectors afectats i inclús pel Conseller

"És patètic veure el paper que juga avui per avui el grup de Convergència i Unió en el Congrés dels Diputats"

d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya. Les conseqüències pel sector ramader són imprevisibles però sens dubte greus.

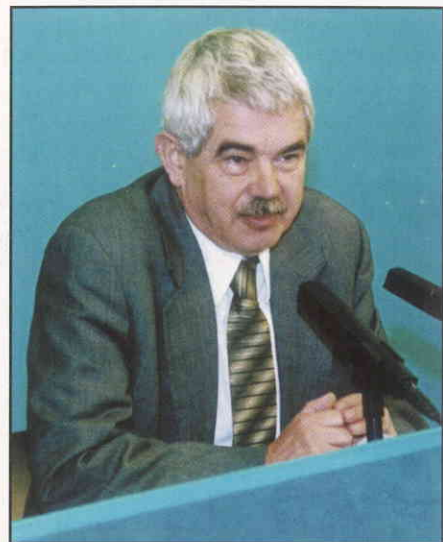
S'ha posat de relleu, un cop més, la posició diferent de CiU depenent de si parla a Catalunya o parla a Madrid. Aquí es posen al front de les manifestacions, ja sigui per malalties del bestiar o pel Pla Hidrològic, i a Madrid es posen darrera del govern, ja sigui rebaixant plantejaments pel que fa al sector ramader o no presentant ni tan sols esmena de totalitat al Pla Hidrològic ni recolzant la que presentava el Grup Socialista.

És patètic veure el paper que juga avui per avui el Grup de CiU en el Congrés dels Diputats. Els seus diputats i diputades volen fer creure que participen dels plantejaments progressistes, però a l'hora de la veritat tanquen files disciplinadament amb el PP, es tracti del tema que es tracti.

Teresa Cunillera i Mestres
Diputada
Secretària general adjunta del
Grup Socialista al Congrés

El PSC proposa la creació de 42.000 places públiques d'escola-bressol en sis anys

Darrerament ha estat reconeguda la importància que els primers anys de vida tenen pel desenvolupament psicològic dels infants. Com a conseqüència d'aquest fet, i d'altres causes -principalment la incorporació de la dona al mercat laboral-, la demanda d'educació pre-escolar ha augmentat a tots els països membres de la Unió Europea.

► Pasqual Maragall.

► Montse Duch i Assumpta Baig.

anys, durant la present legislatura -compromís que prengué CiU per avortar un debat parlamentari de política educativa general.

- I, ahora, establir convenis amb els Ajuntaments i dotar-los dels recursos econòmics adequats per al funcionament i la nova creació de places -garantir un mínim del 50% del cost de les obres (noves, modificació o rehabilitació) i de l'equipament inventariable.

- Per tant, crear una xarxa pública d'Escoles Bressol -amb més places i de més qualitat i sostenible econòmicament pels municipis-. La responsabilitat en educació infantil és de l'Administració Educativa competent, és a dir, de la Generalitat de Catalunya i, per tant, és seva la responsabilitat de determinar la col·laboració amb l'Administració Local,

El PSC-CPC va contraure el compromís electoral de garantir la creació de 30.000 places públiques d'educació infantil. I concretament: l'augment de la xarxa pròpia de la Generalitat de Catalunya en 20 centres; l'increment de l'oferta en 500 CEIPs de la Generalitat per tal de passar, posteriorment, la gestió als respectius Ajuntaments; i garantir els recursos per a l'increment de places en els centres de titularitat municipal o entitats sense finalitat de lucre. Per a materialitzar aquestes promeses electorals, el Grup Parlamentari Socialistes-Ciutadans pel Canvi va presentar unes Resolucions en el Debat General sobre Política Educativa referent al Primer Cicle d'Educació Infantil celebrat el propassat 27 i 28 de juny del 2000. Les citades resolucions contemplaven una bateria de propostes que van ser rebutjades per CiU i PPC. Les propostes principals consistien en:

- El compromís del Consell Executiu a crear i garantir el posterior manteniment de 30.000 places d'educació infantil de 0 a 3

El govern alternatiu fa propostes davant la paràlisi de CiU

► Presentació del Pla de Ports a Calafell.

► Pasqual Maragall i Manel Nadal (Conseller Alternatiu d'Infraestructures) van presentar a Calafell el Pla de Ports del Govern Alternatiu. El Pla contempla la constitució del Front Portuari Català i planteja dues estratègies de cor-

dinació: una per als ports de Tarragona i Barcelona, i una altra per als comercials.

► Un de cada tres habitatges de Catalunya té algun tipus de patologia. Per solucionar aquesta greu problemàtica, el Govern Alternatiu va presentar un Pla que proposa invertir 90.000 milions per actuacions de rehabilitació urbanística en els barris més degradats.

► El dilluns 9 de febrer el grup parlamentari PSC-CPC va presentar la nostra alternativa per enfortir els ajuntaments i descentralitzar la Generalitat en un acte a La Pedrera. Antoni Siurana va parlar sobre "Els ajuntaments: apropar els serveis i representar les identitats locals" mentre que Joaquim Nadal ho va fer sobre "Les Vegueries: simplificar l'administració i donar la veu als territoris".

M. Iceta: "La factura que Catalunya paga pel pacte CiU-PP va en augment"

► Miquel Iceta, portaveu del PSC.

► Joaquim Nadal, portaveu del Govern alternatiu.

La factura que ha de pagar Catalunya per la supeditació de CiU al Partido Popular va en augment cada dia que passa, i el menys preu del PP cap a CiU ha arribat a les seves cotes més altes", segons ha dit Miquel Iceta, portaveu del PSC. Iceta va enumerar en una roda de premsa la "factura" que estem pagant els catalans per l'actitud de CiU respecte el PP, que inclou aspectes com el traçat de l'AVE, la discriminació en inversions públiques, la Llei d'Estrangeria, les noves matrícules, la negativa del govern a garantir l'ús del català en segells, monedes i documents, i el Pla Hidrològic.

"Tot això demostra -va afegir Iceta- fins a quin punt la posició de Pujol està supeditada als desitjos del PP i també com l'estricta desig de mantenir-se en el poder, encara que sigui una setmana o un mes més, passa per davant dels inte-

Maragall no descarta avançar la moció de censura a la tardor si la situació política no canvia abans de l'estiu

ressos dels catalans". Perquè Pujol, tot i el nomenament d'Artur Mas com a conseller gestor "vol moure els fils de decisió" del desgovern de la Generalitat segons va dir també el portaveu del Govern alternatiu, Joaquim Nadal. D'altra banda, després de la falsa i momentània sortida a la crisi de CiU, Maragall ha assegurat que si abans de l'estiu la nova "tricefàlia" no aconsegueix variar el rumb de la política catalana no descarta avançar la presentació d'una moció de censura a la tardor.

amb d'altres administracions i amb entitats privades sense finalitat de lucre. És patent, però la manca d'assumpció de responsabilitats per part del Departament corresponent. La política del Govern de la Generalitat no està donant una resposta adequada a la dinàmica social que reclama l'increment de places d'Escoles Bressol, així com l'augment de la seva qualitat. El nombre actual de places de llars d'infants depenent del Departament d'Ensenyament és de 3.502. Hem calculat que existeixen, a més, unes 12.000 places d'Escola Bressol depenents dels Municipis.

La nostra proposta és la d'un Model

Alternatiu d'Educació Infantil. La nostra proposta alternativa vol fer realitat l'aplicació de la LOGSE en el cicle d'Educació Infantil de 0 a 3 anys amb un nou estil, amb una nova manera d'entendre la forma de govern i amb un clar compromís cap a la primera infància, amb coherència en l'acció orientada cap a la compensació de desigualtats i amb voluntat de compartir l'impuls i l'acció amb totes les institucions i organitzacions implicades. I aquesta proposta comporta:

1) Incrementar l'oferta de places públiques d'educació infantil en, com a mínim, 30.000 places; però pretenem arribar a una oferta

En breu

► El PSC ha demanat a la Generalitat que exigeixi a l'operador de cable Menta que garanteixi els seus compromisos perquè aquest sistema de comunicació arribi a tot el territori.

► La Consellera Alternativa de Sanitat, Carme Figueras, ha denunciat que 19 hospitals de la xarxa pública superen amb escreix els temps mitjà que un pacient figura en les llistes d'espera, per a operacions quirúrgiques.

► Antoni Sabaté, alcalde socialista de Flix, és el nou Delegat del Govern Alternatiu per a les Terres de l'Ebre. L'alcalde de La Seu d'Urgell i senador, Joan Ganyet, ha demanat a la Generalitat la creació d'una figura similar per a les Comarques Pirinenques.

► El PSC ha proposat que les embotelladores, els camps de golf i les estacions d'esquí paguin un impost especial per l'aigua.

► Ramon Vilalta, Conseller Alternatiu d'Agricultura, ha demanat la creació de l'Agència Catalana de Seguretat i Qualitat Alimentària així com un "pla de xoc" per acabar amb l'alarma social que ha provocat la malaltia de les vaques boges.

► Montse Duch, Consellera Alternativa d'Educació ha denunciat la manca de voluntat del Departament d'Ensenyament per eliminar els barracots. També ha fet una aposta per transferir als ajuntaments el procés de pre-inscripció a les escoles públiques així com garantir una distribució solidària i equitativa dels alumnes amb necessitats especials.

final de 42.000 places l'any 2005. 2) Garantir la sostenibilitat econòmica del model d'Escoles Bressol Públiques de titularitat municipal fent que la Generalitat assumeixi la seva responsabilitat i estableixi els convenis que cregui convenients amb els Ajuntaments. I, ahora els doti dels recursos necessaris per a poder mantenir les places d'Escola Bressol de titularitat municipal.

3) Articular la xarxa pública de les Escoles Bressol. Això serà possible un cop aconseguits els dos objectius anteriors (augmentar l'oferta i els recursos). 4) Formular una legislació específica d'educació de 0 a 3 anys per part del Parlament de Catalunya.

Juan Parralejo és ja el nou alcalde de Ripollet

► Juan Parralejo.

Juan Parralejo és el nou alcalde socialista de Ripollet. Parralejo substitueix Carles Farré que ha estat alcalde d'aquesta població del Vallès Occidental des de les primeres eleccions municipals democràtiques. El nou alcalde de Ripollet va entrar al consistori l'any 1995, i en l'actualitat ocupava la primera tinència d'alcaldia, i es responsabilitzava de l'àrea d'Urbanisme.

Juan Parralejo va néixer fa 42 anys a Navalvillar de Pelea (Badajoz), i és llicenciat en Geografia per la Universitat Autònoma de Barcelona. El PSC compta amb majoria absoluta a l'ajuntament de Ripollet, amb 12 regidors. A l'oposició hi ha CiU i la coalició electoral COP-ERC-AM amb 3 regidors, el PP amb 2, i EUiA amb 1.

La supressió de l'IAE no ha d'afectar negativament les finances locals

Els municipis troben molt inquietant i preocupant el missatge que destacats membres del govern d'Aznar han anat abocant les últimes setmanes, en el sentit que la reforma de l'IAE promesa durant les darreres eleccions generals pel PP afectarà negativament les finances locals. Segons els alcaldes i les associacions municipalistes, no es pot admetre que els municipis perdin ingressos, i més en uns moments en què hi ha un clam des de l'Administració Local per millorar el seu finançament i poder oferir als ciutadans els serveis de qualitat que demanden i necessiten.

El zoo terrestre de Barcelona anirà a Caldes de Montbui

► Clos i Royes es feliciten mútuament després de signar el conveni.

L'Ajuntament i la Diputació de Barcelona han arribat a un acord per instal·lar el nou Zoo terrestre de Barcelona a la finca Torre Marimón de Caldes de Montbui. L'acord permetrà la creació d'una reserva natural de més de 100 hectàrees, i situarà el Zoo de Barcelona entre els més importants del món. El projecte de nou zoològic preveu que l'actual parc multipliqui per 10 la seva superfície, i la previsió inicial és que la reserva de Caldes de Montbui pugui estar en funcionament l'any 2004, coincidint amb els actes del Fòrum de les Cultures. La reserva tindrà com a missió principal protegir i conservar

espècies que es troben en perill d'extinció, i acollirà principalment animals de grans dimensions, com elefants, girafes, gaseles o lleons, que necessiten viure en grans extensions i en grup per a poder desenvolupar-se. La finca de Torre Marimón és propietat de la Diputació de Barcelona, i va ser adquirida el 1921 per la Mancomunitat de Catalunya per convertir-la en l'Escola d'Agricultura de Catalunya. Actualment s'utilitza per a la formació pràctica dels alumnes de l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona i com a viver d'arbres dels municipis de la província de Barcelona.

Teresa Padrós, presidenta del Consell Comarcal del Vallès Occidental

► Teresa Padrós.

L'alcaldesa socialista de Palau-Solità i Plegamans, Teresa Padrós, ha estat escollida presidenta del Consell Comarcal del Vallès Occidental. Padrós substitueix en el càrrec a Carles Farré, exalcalde de Ripollet. Teresa Padrós és alcaldessa de Palau-Solità i Plegamans des del 1995 i governa el consistori amb majoria absoluta.

Comença a executar-se la restauració de l'abocador del Garraf

L'Entitat Metropolitana del Medi Ambient, la Mancomunitat de Municipis i la Diputació de Barcelona recuperaran una part de l'abocador del Garraf com a parc natural. El projecte, que serà finançat per les tres administracions socialistes, representa una inversió superior als 2.500 milions de pessetes.

La iniciativa afecta una superfície de 20 hectàrees que es troben situades al municipi de Gavà, i una petita part del de Begues, i es basa en la construcció d'onze terrasses a les quals s'hi implantarà vegetació de diferent naturalesa, des d'arbres i arbusts fins a altres tipus de cultius. Així mateix, s'inclou el condicionament de l'accés, així com la construcció de la corresponent xarxa de rec.

El projecte també inclou un sistema de captació i valoració de biogàs, amb la instal·lació de 23 pous d'extracció de biogàs i tot el sistema d'aprofitament. D'acord amb el projecte, la tardor del

► La restauració de l'abocador del Garraf inclou la plantada d'arbres i cultius.

2002 està previst que es completi la primera fase, i aquesta zona es convertirà en una zona agrícola i reforestada. La recuperació de part de l'abocador

del Garraf és fruit de la revisió del Programa Metropolità de Gestió de Residus Municipals aprovat la primavera de l'any passat.

Artur Mas elogia l'alcalde prevaricador de Camarles, Primitivo Forastero

El conseller en cap del Govern de la Generalitat, Artur Mas, ha elogiat l'alcalde convergent i prevaricador de Camarles, Primitivo Forastero. L'Audiència de Tarragona ha exigut a Forastero que abandoni el seu càrrec després de ser condemnat en ferm pel Tribunal Suprem per prevaricació.

Primitivo Forastero, la seva filla, i dos regidors més, van ser condemnats a finals de 1998 per un delictes continuat de prevaricació per diverses irregularitats urbanístiques comeses al municipi, i que van ser autoritzades per l'ajuntament, sense el beneplàcit dels organismes provincials i autonòmic competents en la matèria.

El tren Barcelona-Manresa-Lleida dona un pessim servei

Els ajuntaments, consells comarcals i diputacions afectades per la línia de tren de RENFE Barcelona - Manresa - Lleida han aprovat en els seus plens una moció conjunta, en la que reclamen al govern del PP un pla d'inversions que modernitzi el traçat, i faci que aquesta línia sigui un element de desenvolupament i reequilibri territorial.

El Govern del PP, de moment, es fa l'orni mentre aquesta línia segueix essent de les més tercermundistes de l'Estat. El tram entre Lleida i Manresa té un estat de conservació lamentable, el carril és antic i amb travesses de fusta. La velocitat màxima a la que poden circular els trens és de 90 km a l'hora en el tram de Lleida a Bell-Lloc, i de 50 de Bell-Lloc a Manresa, mentre que en els trens de mercaderies, fins a Calaf, la velocitat promig és de 30 km/h, i de Calaf a Manresa de 10 Km/h. El temps invertit en el trajecte entre Lleida i

► Els veïns demanen millor servei.

l'Hospitalet de Llobregat supera actualment les 4 hores, i entre Lleida i Cervera arriba a gairebé l'hora i mitja. El maig del 1988, els mateixos trajectes es feien, respectivament, amb poc més de tres hores, i amb 55 minuts.

El PSC aprueba unos planes por la igualdad de sexos y contra la violencia de género

De Pandora a la mujer del siglo XXI

Desde que Epimeteo recibió como obsequio de los dioses de la mitología griega a Pandora, la primera mujer de la tierra, han pasado siglos y siglos, aunque la humanidad continúa estando constituida por los géneros masculino y femenino. Hoy, siguen siendo necesarias acciones para que esta humanidad doble se respete mutuamente.

Por ello, la Ejecutiva del Partit dels Socialistes de Catalunya ha aprobado unas resoluciones sobre igualdad de oportunidades y un plan integral contra la violencia de género.

En la línea que introduce el comunicado de la Comisión de las Comunidades Europeas, el Plan de acción real por la igualdad de oportunidades "defiende y pide una acción global real, que sirva para cambiar las relaciones y estructuras sociales que continúan manteniendo a la mitad de la humanidad, las mujeres, en situación de desigualdad, falta de oportunidades y menosprecio de sus derechos y de sus valores".

Se trata de un plan necesario porque, a criterio de Lourdes Muñoz, responsable de la Secretaría de la Mujer en el PSC, en la actualidad no se está haciendo una labor suficiente "desde los distintos medios socializadores, ya sean la escuela o los medios de comunicación, que transmiten un modelo antiguo". Muñoz considera que es preciso que los niños y niñas "aprendan a compartir espacios públicos y privados, sin encasillarse". De ahí el interés de los socialistas en activar un nuevo pacto social que, como concreta Lourdes Muñoz, debe facilitar que "hombres y mujeres compartamos trabajo, poder y responsabilidades sociales" y añade que "los hombres deben trabajar por la igualdad de las mujeres. Esto haría la vida de los hombres mucho más feliz".

Entre las acciones positivas que se incluyen en el plan, destaca la voluntad de "incorporar las mujeres en el mercado de trabajo, con el objetivo de pasar de un empleo femenino del 38 % actual al 60 % en el año 2010", así como también promover acciones contra las discriminaciones, "que contemplen intervenciones transversales y estén dotadas de los recursos económicos y humanos necesarios para su implantación". Durante 2001 y coincidiendo con la actuación de la Internacional Socialista de Mujeres, el PSC impulsará iniciativas parlamentarias y acciones necesarias para desarrollar una atención sanitaria de calidad y con unos servicios socio-sanitarios a nivel municipal bien coordinados. A través de esta línea de actuación, los socialistas catalanes "priorizarán su acción política por el derecho a una salud integral, a derechos sexuales y reproductivos, a una maternidad libre y voluntaria, y a una vida sin violencia".

Plan contra la violencia de género

También para erradicar la violencia, que se calcula que sufren unas 110.000 mujeres en Catalunya, la ejecutiva socialista ha aprobado un Plan integral contra la "violencia de género", es decir, las relaciones de dominación y de

desigualdad entre hombres y mujeres. Partiendo de la premisa que esta violencia de género es un fenómeno político y social que se manifiesta en el ámbito familiar, en las relaciones de convivencia, pero también en la vida social, mediante las agresiones sexuales, violaciones y en el ámbito laboral por medio del acoso sexual, este plan defiende la necesidad de "desarrollar medidas de tipo interdisciplinar", tales como conseguir una mayor coordinación entre diferentes instituciones que atienden maltratos. Los proyectos interdisciplinares llevados a cabo desde ayuntamientos gobernados por equipos socialistas como Cornellà, Santa Coloma, Sant Boi, Vilafranca del Penedès, Sabadell, Mollet o L'Hospitalet son un ejemplo claro de la pauta a seguir. Asimismo, el PSC pone de manifiesto en este plan que, a nivel estatal, debe crearse una ley integral contra la violencia de género, a la vez que impulsar planes integrales en las comunidades autónomas y en los municipios, como propone el PSOE, que entiendan este fenómeno un su globalidad y "sirva como motor de cambio, que trate desde la prevención a la sensibilización social".

Lourdes Muñoz, secretaria de la mujer: "Es imprescindible que las mujeres maltratadas sepan que no están solas"

La responsable de la Mujer, Lourdes Muñoz, afirma que para que haya más denuncias por maltratos del cónyuge, "la sociedad debe ser capaz de dar respuesta a estas mujeres, facilitándoles plazas públicas en casas de acogida, ya que hoy, en Catalunya, sólo hay 45 plazas en casas dependientes de la Generalitat".

El PSC organizó unas jornadas sobre municipio y mujer

► Lourdes Muñoz y Pasqual Maragall.

Casi quinientas concejales hacen política desde el proyecto socialista en los municipios catalanes. Política de primera línea, la más cercana a las personas, y donde cada día mujeres y hombres comparten más las propuestas y decisiones en la visión que tenemos los progresistas de las ciudades. Con motivo del 8 de marzo -Día internacional de la mujer trabajadora- la Secretaría de la Mujer del PSC organizó los días 9 y 10

de marzo en Calella unas jornadas bajo la rúbrica "Municipi és dona: la mirada de les dones a les polítiques locals". Una cena-debate sobre las experiencias de las mujeres en los ayuntamientos, y una mesa redonda sobre el Estado del Bienestar desde la perspectiva de género y otra sobre las experiencias locales en políticas de igualdad centraron el debate de los varios centenares de mujeres y hombres que asistieron a las jornadas.

Para que las mujeres que sufren maltratos hagan un paso adelante y denuncien su situación, Lourdes Muñoz afirma que es imprescindible que la colectividad les dé protección y ayuda y "sepan que no están solas". Lourdes Muñoz apunta la necesaria formación de jueces, así como también de los profesionales que trabajan en los servicios sociales y sanitarios: "es preciso que reciban una reeducación, para que aprendan a detectar la violencia" y, así, la sociedad pueda evitar cifras estadísticas escalofriantes como las de 43 mujeres muertas en España en 2000 por maltrato de su cónyuge o los 3.429 delitos cometidos en Catalunya también el año pasado contra la libertad sexual. El siglo XXI es la gran oportunidad para la mujer. Los expertos aprecian la incidencia creciente de la mujer en distintos ámbitos de actuación, hasta el punto que el catedrático Manuel Castells afirma que la sociedad de la información tendrá "rostro de mujer", porque de siempre las mujeres están acostumbradas a tener múltiples responsabilidades, dentro y fue-

ra de casa, trabajan en su propia red que han ido tejiendo a su alrededor. Por ello, las mujeres parten con una ventaja para esta nueva sociedad que requerirá un "pensamiento en red", porque las mujeres ya tienen esta capacidad de pensamiento en red. Por su lado, el hombre parte con la ventaja de tener una capacidad de riesgo innata para adaptarse a esta nueva sociedad, capacidad que le viene de su antiguo talento de buen cazador. Al personaje mitológico de Pandora se le atribuye haber destapado, en casa de su esposo Epimeteo y por orden de Zeus, dios del Universo, la jarra que contenía todos los males imaginables en la tierra (enfermedades, desgracias,...), pero sin dejar salir un último elemento: la esperanza. Los socialistas sientan con estos planes de acción los pilares de una sociedad igualitaria, en la que mujeres y hombres entiendan el respeto y la complicidad como los principales valores de la convivencia, porque el futuro es esperanza.

Eulàlia Santiago

Les claus de la greu crisi alimentària que estem vivim a Europa

Si de costum ja és millor no mirar el telediari mentre som a taula, portem unes setmanes en que més val ni tan sols intentar-ho. Les notícies sobre les vaques boges (és a dir, més tècnicament, l'EEB), la glossopeda o febre aftosa, els pollastres amb dioxines, fosses o cremació de bestiar, acaparen els titulars i han arribat a crear una veritable psicosi.

► Joan Colom.

Aconse-
quència
de la
mundialització
i de la liberalització
dels mercats
agrícoles i més,
els 370 milions de
consumidors
europeus tenen

ara al seu abast
un munt, sense
precedents d'aliments
diversos, molts
d'ells produïts -o al
menys, parcialment
elaborats- lluny de
casa. La importància
d'aquest fenòmen,
reforçat a l'àmbit
comunitari per l'assoliment del Mercat
Únic del 92, porta a que el Tractat de
Maastricht -tan criticat, paradoxalment,
per forces que s'autoqualifiquen de
verdes o d'esquerres - reconegué per
primera vegada la protecció del consumidor
com matèria integrada a l'acció de la UE
i que el d'Amsterdam (art. 153.1.) ja
establís l'objectiu de garantir un "nivell
elevat" d'aquesta protecció.

És obvi que no es pot pretendre d'excloure tot perill: la seguretat absoluta o "risc 0" és una utopia. Però tenim dret a exigir la màxima reducció possible dels riscos i a que s'identifiquin el més aviat possible, s'analitzin científicament, es gestionin eficaçment i s'eviti llur repetició futura. En aquest marc cal recordar alguns elements fonamentals de la història de la malaltia de les "vaques boges". Fora massa fàcil dir que fou un accident que li podia passar a qualsevol. La primera crisi succeí en un país concret, amb un govern concret i en el context d'una determinada interpretació de la Política Agrícola Comú (PAC). En efecte, la PAC va néixer els anys cinquanta, a una Europa

► S'han de sacrificar milers de vaques a Europa.

És obvi que no es pot pretendre d'excloure tot perill: la seguretat absoluta o "risc zero" és només una utopia

amb problemes de subministrament agrícola i el garantir l'autosuficiència alimentària prima sobre els altres objectius -bons preus al consumidor i nivell digne de vida dels pagesos -el que porta vers una agricultura productivista a l'extrem, hiperprotegida, excedentària, poc respectuosa del medi ambient i, que tot sovint, dificulta els intercanvis amb els països subdesenvolupats que pretenen vendre'ns els seus productes per pagar el que hi venem. Amb apel·lacions a l'increment de la eficiència econòmica, el govern ultraliberal de Margaret Thatcher tolera o estimula que les empreses de

pinso i els ramaders incorporessin a la dieta del vacum les farines càrniques - fetes amb deixalles, ossos i restes d'animals -, el que convertí en carnívors a animals herbívors. Per si no n'era prou, al cap de poc es reduí la temperatura de tractament, sempre per mor "d'economia", per sota del nivell que garantia l'eliminació del perill.

El 1996-97, a la primera crisi de les vaques boges, el Parlament Europeu creà una comissió d'enquesta que lliurà un informe - del que fou ponent el company del PSOE, Manuel Medina - en el que es palesaven aquestes deficiències i la desídia del govern conservador britànic en prevenir els riscos, perquè va promoure l'exportació d'aquestes farines quan ja havia prohibit la seva utilització al Regne Unit, i va intentar ofegar la notícia de la malaltia animal i de la extensió als éssers humans! Val a dir que la comissió d'enquesta del PE no tingué el treball fàcil i trobà moltes resistències administratives i corporatives. Arran d'aquesta

► Una nova agència europea controlarà la qualitat dels aliments.

El Llibre Blanc sobre seguretat alimentària proposa un ampli programa de mesures que permetin establir normes elevades de seguretat

trista experiència, la Comissió - l'executiu de la UE - aprovà el gener de 2000 un Llibre Blanc sobre seguretat alimentària, que ha estat debatut al Parlament Europeu, al Consell Europeu de Ministres, a diversos parlaments nacionals, i per representants dels sectors agrícola i industrial, i d'ONGs. L'actuació de la UE en aquest àmbit és clarament necessària perquè els països són massa petits per afrontar el problema i perquè els riscos d'aquesta mena no s'aturen a les fronteres estatals. Partint de la base que, malgrat tot, la cadena alimentària europea és de les més segures del món, el Llibre Blanc proposa un ampli programa de mesures que permetin establir normes elevades de seguretat alimentària "de la granja al consumidor" creant una cadena que defineixi la viabilitat i les responsabilitats. La Comissió europea proposa de seguir el principi de precaució i basar les actuacions en quatre pilars: 1) assessorament científic; 2) recopilació i anàlisi de dades; 3) informació al consumidor; i, 4) aspectes reglamentaris i de control. En resum, desenvolupar l'anàlisi dels riscos, la comunicació i la

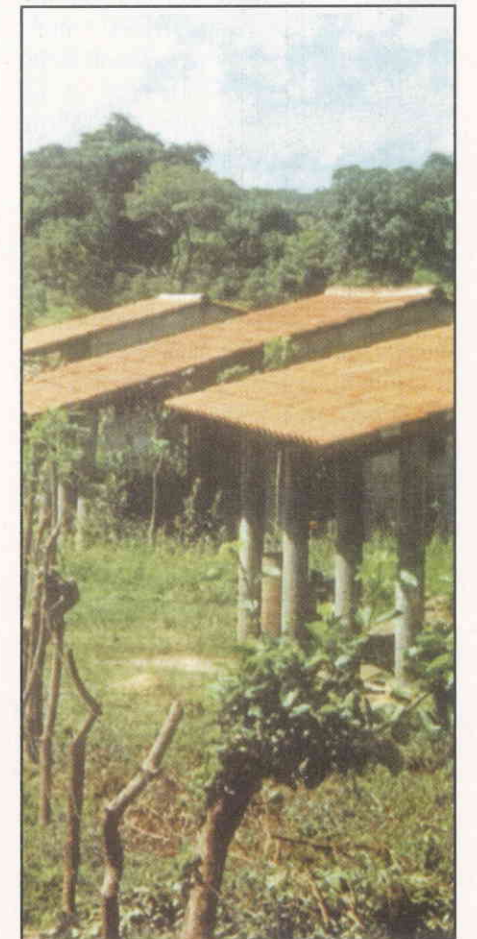
gestió. En aquest paquet, es proposa la creació d'una Agència Europea de Seguretat Alimentària (AES), organisme científic europeu encarregat de procedir a les anàlisis i a la informació, amb capacitat d'obligar els estats membres a presentar-li qualsevulla informació o dada que jutgi necessària. Agència que ens interessa doblement: Barcelona ha presentat la seva candidatura per la seu d'aquesta agència, que s'hauria de decidir a la cimera de Goteborg. L'Agència hauria d'encarregar-se també del Sistema d'Alerta Ràpida (SAR) ja que la lentitud de reacció i la manca de cooperació entre les administracions nacionals són uns dels principals punts febles del sistema actual.

La crisi ha provocat una davallada sense precedents del consum de carn que porta a greus problemes

A través de la Comissió, el PE podria exercir un control democràtic. I caldria copiar al menys dos elements de l'excel·lent agència nord-americana, la FDA, la seva independència i la seva dotació pressupostària i de personal. D'altra banda, la crisi ha provocat una davallada sense precedents del consum de carn que porta greus problemes -

sovint injustos per molts dels perjudicats - pel sector de la ramaderia i de la carnisseria. S'hi tracta de portar remei amb un primer suplement de crèdit al pressupost de la UE de 970 M d'euros però sembla que serà insuficient per arribar a l'estiu i que les necessitats totals per al període 2001/2002 oscil·len de 3.000 a 8.000 milions d'euros, segons les fonts. S'han de posar els "pedaços" urgents que calgui però també estudiar remeis a llarg termini. Ara cal que la UE respongui a les expectatives del seus ciutadans i aprovi ràpidament l'AESA i les normes que permetin millorar el control de la cadena, responsabilitzar els productors, les empreses i, si s'escau, les administracions, i difondre informació adient i verificada als consumidors. També caldrà plantejar-se quins elements de la política agrícola han de ser modificats. En definitiva, contribuir a un sistema que no sigui boig ni embogidor. Bon profit!

Joan Colom i Naval
Vice-president del Parlament Europeu

► Els cultius del tercer món no entren a Europa.

El PSC es solidaritza amb El Salvador, la Índia i el Sahara

► José Montilla durant la seva intervenció en un acte de solidaritat amb el poble saharauí.

► Mª Lluïssa Ferré.

Recentement el PSC ha aprovat dues resolucions. Una solidaritzant-nos amb les víctimes dels terratrèmols de El Salvador i la Índia i una altra amb el poble saharauí amb ocasió del 25è

aniversari de la constitució de la República Àrab Saharui Democràtica a l'exili. Dos aconteixements de naturalesa diferent, però en certa manera amb efectes comuns, és a dir el sofriment d'uns pobles colpits per la desgràcia de suportar en un cas les conseqüències d'unes catàstrofes naturals, els terratrèmols, amb resultats dramàtics, engrandits per la debilitat de les estructures polítiques i administratives característiques dels països sumits en una pobresa endèmica i la inoperància dels seus governs i, en l'altre cas un poble, el poble saharauí, traït fa 27 anys per Espanya i la comunitat internacional, en la seva legítima aspiració de ser lliure, amb ocasió del procés de descolonització del Sàhara Occidental i abandonat des d'aleshores a la seva sort marcada per 16 anys de guerra i més de mig segle d'exili.

Les dues resolucions, el text de les quals es pot trobar a la web del Partit, manifesten el compromís dels socialistes de treba-

“Cal potenciar les polítiques de solidaritat a favor d'aquells pobles que pateixen situacions d'injustícia i de pobresa”

llar activament en polítiques de solidaritat a favor d'aquells pobles que arreu del món pateixen situacions d'injustícia, de pobresa i d'inclusió sistemàtica dels seus drets fonamentals. Un compromís des de la coherència política de reclamar a les institucions i organismes competents, nacionals i internacionals, una resposta immediata a les situacions d'emergència i reconstrucció, però també i sobretot unes polítiques orientades a atacar l'arrel dels problemes, és a dir el creixent desequilibri econòmic del Nord i del Sud, l'ofegament de les economies dels països en vies de desenvolupament sota el pes d'un deute extern que s'incrementa, l'estímul de processos de diàleg superadors dels conflictes bèl·lics i respectuosos amb els drets dels pobles i la ciutadania, etc... i a la vegada impulsar a les institucions públiques en que som presents, iniciatives de cooperació al desenvolupament orientades a l'erradicació de la pobresa i el foment dels valors democràtics i els drets humans.

Maria Lluïssa Ferré
Secretària adjunta de cooperació del PSC

TVE-Catalunya no consigue salir de su larga crisis

► Centro de producción de RTVE en San Cugat.

La crisis de RTVE en Catalunya y de su centro de producción de San Cugat no ha tocado fondo. A la fuga constante de profesionales a otros medios y a la caída en picado de la audiencia, se suma este año un importante recorte presupuestario y la incertidumbre que supone el plan de viabilidad que está elaborando el Estado. El representante socialista en el consejo asesor de RTVE en Catalunya, Antoni Poveda, en declaraciones a el diario El País manifestó al respecto que al PSC “le preocupa mucho la situación de San Cugat”. “Queremos que sus programas recuperen aquella marca que los caracterizaba y aquella identidad catalana que era signo de la casa, y también que haya unos niveles de producción potentes” añadió. “Hace falta un proyecto que haga de San Cugat el mayor centro de RTVE en cuanto a producción” insistió.

Juan Tapia nombrado director de Barcelona Televisió

Juan Clos, alcalde Barcelona, consensuó con el resto de grupos municipales del consistorio la designación de Juan Tapia como nuevo director general de Barcelona Televisió (BTV). Juan Tapia, de 55 años, empezó su carrera periodística en el diario La Vanguardia en 1971. En 1980 fue nombrado director general de publicaciones de El Noticiero Universal y entre 1977 y 1982 puso en marcha el departamento de Información y Relaciones Exteriores de La Caixa. Además, entre 1983 y 1985 formó parte del gabinete del exministro de Economía del gobierno socialista Miguel Boyer. Entre noviembre de 1987 y marzo del 2000 fue director de La Vanguardia.

LECTURA

Monzó, Quim. “El millor dels mons”. Barcelona, Quaderns Crema, 2001.

Aquest és el nou llibre de relats de Quim Monzó. Conté tretze contes i una *nouvelle* tenyits d'una incitant comicitat negra. Són històries cruels, travessades per la felicitat, la violència i els inferns privats, i poblades per personatges obsessius amb la rialla a contrapeu. Monzó suma a la mestria demostrada en els llibres anteriors noves estratègies narratives, i fa servir amb originalitat tota una gamma de tons que confereixen a *El millor dels mons* una força singular i ens el mostren com un innegable nou pas endavant. Narrativa i columnisme. En aquests dos gèneres ha anat bastint, llibre rere llibre, una de les trajectòries més sòlides de la literatura catalana actual. Ha guanyat el Premi Nacional de Literatura, el de narrativa Ciutat de Barcelona, el de novel·la Prudenci Bertrana, el Lletra d'Or, el de novel·la dels Lectors d'El Temps i, quatre vegades, el de la Crítica, que atorga Serra d'Or.

Leguina, Joaquín y Ubierna, Antonio. “Años de hierro y esperanza”. Madrid, Espasa, 2001.

Este ensayo se inscribe en la cada vez más prolija corriente de recuperación de la memoria histórica de la época franquista, una etapa de claros y oscuros, de intensa represión y control social pero unos años también marcados por la esperanzas y los sueños de tantas y tantas personas que pusieron su vida al servicio de un mundo más justo y más libre. El libro abarca cronológicamente el periodo que va desde las primeras revueltas estudiantiles contra la dictadura -1956- hasta el golpe de estado contra Salvador Allende en Chile -1973-, e incluye no sólo los recuerdos de los autores, sino también testimonios en primera persona de algunos de los actores de aquella época, como, por ejemplo, Pasqual Maragall

Mendoza, Eduardo. “La aventura del tocador de señoras”. Barcelona, Seix Barral, 2001.

La aventura del tocador de señoras retoma las enloquecidas aventuras del innombrado protagonista de *El misterio de la cripta embrujada* y *El laberinto de las aceitunas*, convertido esta vez en peluquero ocasional, buscavidas incondicional y víctima de un engaño que le obliga a investigar un asesinato para salvar su propio pellejo. Algo más entrado en años, pero igual de estrambótico, nuestro héroe abandona definitivamente el manicomio en el que lleva décadas confinado, con la idea de encauzar su vida. Sin más recursos que los que le brinda un instinto que sin él saberlo es el propio del pícaro, ha de encararse a una malla de lianas invisibles, aunque mortíferas, que tejen un entramado de crimen y corrupción. *La aventura del tocador de señoras* es una narración delirantemente divertida, marcada por el contraste entre el carácter hilarante de cada peripecia o detalle expresivo y la dureza del retablo social que dibuja el conjunto.

Almunia, Joaquín. “Memorias políticas”. Madrid, Aguilar, 2001.

En la persona de Joaquín Almunia se condensa una de las trayectorias políticas más intensas y fecundas de nuestra corta y reciente etapa democrática. De convicciones firmes, una inteligencia probada y dotado de una fina ironía que no todos saben apreciar, el ex-secretario general del PSOE cumple en su libro con los dos requisitos exigibles a todo relato memorístico: fidelidad a los hechos y voluntad de sincerarse. Acontecimientos fundamentales en la historia cercana del socialismo español -como el referéndum sobre la OTAN, los casos de corrupción, las desavenencias entre González y Guerra, o su doble derrota electoral, interna y externa- son repasados por Joaquín Almunia con un estilo minucioso a la vez que atractivo para el lector.

TEATRE

“Lulu. La capsa de Pandora. Una tragèdia monstre” de Frank Wedekind. Direcció : Mario Gas. Sala Gran del Teatre Nacional de Catalunya (Plaça de les Arts, 1). Fins el 20 de maig.

Lulu és un dels personatges més emblemàtics del teatre que preludeix l'expressionisme. L'obra recrea la vida apassionada i esbojarrada d'una *femme fatale*: Lulu, que arrossega els homes a la desferra moral i física. Perquè Lulu és “l'esperit de la terra” i, també, “la capsa de Pandora”, és a dir, una força que destrueix i causa confusió. Amb aquest muntatge, el TNC presenta per primera vegada en català un dels textos fonamentals del teatre europeu. Laia Marull, un dels rostres més frescos del teatre, el cinema i la televisió del nostre país, ha estat triada per interpretar la Lulu de Wedekind en aquest muntatge del TNC.

20 % de descompte (en aquesta obra) per als afiliats i afiliades al PSC
Cada afiliat/ada tindrà dret a dues entrades amb descompte i es podran adquirir de dues maneres:
a) directament a les taquilles, presentant el carnet del PSC en adquirir les entrades.
b) trucant al telèfon 93 306 57 06 i fent la compra a través de targeta de crèdit (en el moment de recollir les entrades s'haurà d'ensenyar el carnet del PSC)

José María Mendiluce: "La izquierda del futuro ha de ser más ecologista y femenina"

Te iniciaste políticamente en organizaciones radicales. ¿En tu evolución ideológica hacia territorios próximos a la socialdemocracia ha influido tu experiencia en proyectos humanitarios?

Cuando dejé la Liga Comunista Revolucionaria en los albores de la transición fue porque me di cuenta que los cambios revolucionarios que nosotros defendíamos no eran precisamente los que querían la mayoría de los españoles. Me di un tiempo de reflexión, que fue corto, porque enseguida entré en contacto -como funcionario de Acnur en 1980- con una realidad de guerra y revolución como la angoleña. Esa experiencia y otras similares que viví en los años siguientes -en Centroamérica y la exYugoslavia- me hicieron evolucionar hasta llegar a ser un convencido defensor de la democracia como sistema.

¿En qué consiste la "tercera izquierda" de la que hablas en tu libro?

No es desde luego algo que pretenda competir con la estructura clásica de los partidos, se trata más bien de una reflexión sobre la izquierda que queremos en el futuro. Por un lado, la izquierda comunista está en franca bancarrota, que no en franca autocritica, y la socialdemocracia corre el riesgo de agotarse si sigue estirando el chicle del realismo y del posibilismo político. Hay tres variables que tiene que integrar si quiere ser la izquierda, y no el centro, del siglo XXI, que son la ecología, entendida como matriz de una nueva política, el feminismo, y un nuevo internacionalismo que responda mejor a las nuevas desigualdades que genera el fenómeno de la globalización.

La crisis macedonia ha vuelto a poner de actualidad el conflicto de los Balcanes. Tu eres un gran conocedor de esa realidad, ¿crees posible un horizonte de paz a medio-largo plazo?

Siempre hay un horizonte de paz en toda guerra, pero, en este caso, hay que acelerar el proceso. En esta región se ha actuado tarde y a medias, nos costó mucho, por ejemplo, comprender la perversidad innata del totalitarismo de Milosevic. La dinámica de contaminación de nacionalismos extremos no ha concluido, y ahora le ha tocado el turno al panalbanismo, que quizá sea la última pieza del dominó. Hay que utilizar ahora toda la firmeza que podamos contra los albaneses radicales.

José María Mendiluce es uno de los políticos de izquierdas con un discurso más fresco y atrevido. Su faceta de polemista brillante y de agitador de conciencias se complementa cada vez más con su vocación literaria. Ha publicado con éxito los libros "El amor armado", "Con rabia y esperanzas", "Tiempo de rebeldes", "Por la tercer izquierda" (en colaboración con Daniel Cohn-Bendit, el famoso Dani el Rojo de mayo del 68) y, hace unas semanas, "Luanda, 1936", una novela ambientada en un continente muy conocido y querido por él: África.

Desde tu puesto como diputado en Bruselas y Estrasburgo, ¿crees que va a medio gas el proceso de construcción europeo?

La construcción política va demasiado retrasada con respecto a la integración económica. El reto que tiene ahora Europa ante sí es enorme, porque no se puede prolongar indefinidamente la incorporación de los países de Europa Central y del Este. Cada año que pase sin hacerlo es un riesgo añadido a la desestabilización de todo el continente. La ampliación es necesaria y urgente aun cuando los instrumentos políticos de que disponemos no sean los más adecuados para ello. La historia no espera, hay que estar preparados para los retos que nos marca, y no lo estamos.

La inmigración se ha situado en los primeros lugares de la agenda política española, ¿estamos a tiempo de evitar la generación de corrientes de opinión xenófobas?

A tiempo estamos, lo que no veo es cómo y por dónde se van llevar a cabo el conjunto de tareas que son necesarias para atajar ese tipo de actitudes. Falta una gran pedagogía política por parte de los partidos polí-

ticos democráticos, empezando por nosotros los socialistas, y también en los medios de comunicación. La política del gobierno en esta materia es desastrosa. Es peligrosísimo que un país que tiene un crecimiento económico importante, que tiene una gran demanda de mano de obra insatisfecha y una tasa de población inmigrada tan baja en relación a la media europea tenga ya problemas de este tipo. Somos una tierra de inmigración y deberíamos estar contentos por ello, ya que hasta hace poco éramos nosotros los que nos teníamos que ir a otros lugares.

Háblanos de tu último libro, "Luanda 1936", y de tu faceta de autor.

Es una novela que se desarrolla en Luanda, la capital de Angola, en el año 1936. Es una obra de misterio con sus notas de amor, evidentemente, y que recoge aspectos de la magia africana. Mi afición literaria nació un poco de la redacción de panfletos y de los muchos informes que hice para Acnur. Había que darles una forma atractiva si querías que alguien se los leyera. Por otra parte, escribir es algo que me relaja, que siempre me ha gustado.

César Romero

QUIÉN ES J.M. MENDILUCE

José María Mendiluce (Madrid, 1951) alternó su infancia y adolescencia entre Madrid y Euskadi, su tierra de origen. Su compromiso antifranquista le llevó a militar en el movimiento estudiantil. Abandonó la militancia tras la transición y en 1980 empezó a trabajar para el Alto Comisionado de las Naciones Unidas para los Refugiados (ACNUR). Dejó las Naciones Unidas en 1994 y es ahora eurodiputado independiente dentro del grupo socialista.